

איש למנושה

- מפקד: משהו לא בסדר?
- סרבנטס: לא, לא, זה נראה די... מעניין.
- מפקד: זה החדר הציבורי, לאלה שמחכים.
- סרבנטס: כמה זמן הם מחכים?
- מפקד: אחדים רק שעה... אחרים - כל החיים...
- סרבנטס: האם כולם מחכים לאינקוויזיציה?
- מפקד: אה, לא אלה סתם גנבים ורוצחים. (מתחיל לעזוב) אם אתה צריך משהו, רק תצעק אם אתה יכול.
- סרבנטס: בוקר טוב ג'נטלמן... גברות. אני מבקש סליחה שהצגתי לפניכם באופן כזה. בכל אופן לא אחיה ביניכם זמן רב. האינקוויזיציה - מספיק! רעט, מריבות, תהרגו אחד את השני אם אתם מוכרחים, אבל למען השם עטו זאת בשוטה! (לסרבנטס). מי אתה? הא? דברו סרבנטס. דון מיגואל דה סרבנטס.
- המושל: ג'נטלמן, וזה?
- סרבנטס: משרתי. היש לי הכבוד?
- המושל: הם קוראים לי המושל. מה אתה עושה במקצוע?
- סרבנטס: אני משורר.
- הדוכס: האם הם שמים אנשים בבית הסוהר בגלל זה?
- סרבנטס: לא, לא, לא בגלל זה.
- הדוכס: (סרקסטי). תבל!
- המושל: טוב, הבה נמשיך במשפט!
- סרבנטס: סלח לי אדוני, איזה משפט?
- המושל: שלה פמובן.
- סרבנטס: אבל מה עשיתי?
- המושל: אנחנו נמצא משהו.
- סרבנטס: אתה אינה מבין. אני אחיה פאו רק כמה -
- המושל: אדוני היקר, אף אחד לא נכנס או יוצא מבית הסוהר בלי לעמוד למשפט על - ידי חבריו האסירים.
- סרבנטס: ואם מוצאים אותי אשם?
- המושל: או, אתה תהיה אשם.
- סרבנטס: איזה מין גזר דין...?
- המושל: בדרך כלל אנחנו לוקחים את כל החפצים של האסיר.
- סרבנטס: את כולם...
- המושל: כן, למחלה?
- סרבנטס: רגע אחד! אני צריך את הדברים האלה בשביל לחיות.

- המושל: חֲבֵתִי שְׁאֵמַרְתָּ שְׂאֵתָה מְשׁוֹרֵר.
סרבנטס: בְּחִי אֶטְרוּן.
המושל: (מוֹצִיא חֶרֶב מִהֶנְרֵתִיק). יְקָר!
סרבנטס: תִּלְבּוֹטֵת וּרְכוּשׁ. תִּרְאָה, לְמַעַטָּה אֲנִי מַחְזִאי וְשִׁחְקוֹ. בּוֹדְאִי
יְדַבְּרִים עֲלֵי הַיְיִלִים אֱלֹהֵי לֹא חֲשׁוּבִים בְּטִבְיִלְךָ.
סרבנטס: בְּסֵדֶר גְּמוּר, קָחוּ אוֹתָם.
מטרת: אוּ, לֹא אֲדוֹנִי!
סרבנטס: קָחוּ אוֹתָם, קָח אוֹתָם אֲנִי אוֹמֵר. רַק תִּשְׁאִיר לִי—(מְחַבֵּק חֲבִילָה)—
אֵת זֶה.
המושל: כָּבֵד! יְקָר?
סרבנטס: לִי!
המושל: חֲבֵל מְאֹד.
המושל: אֵיזָה חוֹטֵר מְזֹל... (קוֹרֵעַ אֵת הַחֲבִילָה) נִיר!
סרבנטס: הַסִּיפּוֹרִים שְׁכַתְּבִתִּי.
המושל: כֹּל זֶה לֹא שְׁנָה כְלוּם.
סרבנטס: חֲכָה! דְּבַרְתָּ עַל מְשֻׁפֵּט.
המושל: אוּ, טוֹב מְאֹד. הַנְּבִי מְכַרִּיז לְטִבִּית הַמְּשֻׁפֵּט בִּיטִיבָה עֲכָשִׁירוּ! אֲזִי
מְדוּעַ אַתָּם כָּאן?
סרבנטס: עָלִי לְהוֹפִיעַ בְּפָנַי הָאֵינְבִקוּיזִי צִיָּה.
המושל: לְמָה?
סרבנטס: מִפְּנֵי שְׁאֲנִי אֵיִדִי אֲלִיסֵט.
הדוכס: מִיגוּאֵל דֵּה סַרְבַּנְטֵס! אֲנִי מְאָשִׁים אוֹחֵךְ בְּתוֹר אֵיִדִי אֲלִיסֵט, מְשׁוֹרֵר
גְּרוּעַ וְאֵדֵם יִשְׂרָאֵל. מָה יֵשׁ לְךָ לֹאמֵר?
סרבנטס: אֲנִי אֲטֵם.
המושל: יוֹפִי.
הדוכס: הֵן לִי לְהַצִּיג לְפָנֶיכֶם אֵת הַסִּיפּוֹר שְׁלִי בְּצוּרָה דְרַמַּתִּית.
סרבנטס: דְרַמַּתִּית?
המושל: הָאֵם מִנְתָּר לִי לְטַדֵּר אֵת הַבְּמָה? אֲנִי אֲצִיג אֵלֶיךָ... שְׁמוֹ הוּא
אֲלוֹנְסוֹ קִינְוֵה... אֲצִיל, לֹא צָעִיר כְּבֵד, רָזָה מְאֹד... בְּיָנוּן
שְׁכָבֶר אֵינְנוּ עוֹבֵד, יֵשׁ לוֹ זְמַן לְסַפְּרִים. הוּא קוֹרָא סְפָרִים יוֹם
וְלַיְלָה. וְכָל מָה שֶׁהוּא קוֹרָא... מְמַלֵּא אוֹתוֹ בּוֹשָׁה עַל הַדְּרָכִים הָרְעוּת שֶׁל
בְּנֵי-אָדָם. הוּא חוֹשֵׁב... וְחוֹשֵׁב... וְחוֹשֵׁב... וְחוֹשֵׁב,
מְרַב מְחַשְׁבוֹת הַמוֹחַ שְׁלוֹ מְחִיבֵשׁ! הוּא עוֹזֵב אֵת הָעוֹלָם הַזֶּה וּמְתַחִיל
לְחֻשׁוֹב שֶׁהוּא אֲבִיר וְרוֹצֵחַ לְצִאת וּלְתַקּוֹן אֵת הָעוֹלָם וְגַם לְהַפּוֹךְ
אֵת הָעוֹלָם מְרַע לְטוֹב. הוּא לֹא יֵהִיָּה יוֹתֵר אֲלוֹנְסוֹ קִינְוֵה, פְּשׁוּט,

אָלאַ אָביר גבור הָדוּעַ בַּטֶּם-דוֹן קִיטוּס אִישׁ לַמְנֻטָה!!!

שִׁיר- "הַאִישׁ מֵלֶחֶם- מִנְטָה"

סנטו: אָדוֹנֵי, אֵיפֹה אֶנְחַבֵּר?
 דוֹן קִיטוּס: בְּאֶרְמוֹן.
 סנטו: לִי זֶה נִרְאָה בְּדִיּוֹק כְּמוֹ פּוֹנְדֵק.
 (דוֹן קִיטוּס וְסֵנְטוֹ גוֹמְרִים תְּפִקִּידָם. כַּעַת סֵרְבֵנְט מְסַבֵּיר לְאִסְרִים אֶת
 הַתְּפִקִּיד הַחֲדָשׁ שֶׁלָּהֶם, וְמַסְדֵּר אֶת הַבָּמָה כְּמוֹ חֵדֵר גָּדוֹל בְּפּוֹנְדֵק)
 סֵרְבֵנְט: הִנֵּה דוֹגְמָא, אֵיךְ דָּבַר אֶחָד יָכוֹל לְהִרְאוֹת כְּמוֹ דָּבַר אֲחֵר. לִסֵּנְטוֹ-פּוֹנְדֵק,
 לְדוֹן קִיטוּס-אֶרְמוֹן, לְמִיטָהּ אֲחֵר- מִשָּׁהוּ אֲחֵר. אַךְ לְמַעַן הַחֲצִיטָה,
 נִיתֵן לְסֵנְטוֹ אֶת הַחֲמִינָה שְׁלוֹ. פּוֹנְדֵק, (מְצַבִּיעַ עַל הַמוֹטֵל). בְּעַל
 פּוֹנְדֵק טוֹב... אֲשֶׁתוֹ קָצַח פָּחוֹת טוֹבָה... אֲנִשִּׁים גָּטִים, בָּשִׂים גָּטוֹת
 וּבְמִיּוֹחַד אִשָּׁה אַחַת בַּטֶּם אֵלְדוֹנָה.
 נהגי פרדות: (קוֹרְאִים בְּעָמָה, דוֹפְקִים בְּכַלִּים עַל הַשְּׁנִלְחָן). אֵלְדוֹנָה, אֵלְדוֹנָה.
 (נִכְנָסֶת עִם טִיר בְּשָׂר).
 אֵלְדוֹנָה: אַתֶּם רוֹצִים אֶת הַבְּעֵר עַל הַשְּׁנִלְחָן אוֹ עַל הַרְאֵשׁ שְׁלַכְתֶּם?

שִׁיר- "אֵינוֹ כָּל הַבְּדֵל"

קִיטוּס: אֲבִיוֹתֵי טוֹבִיּוֹת! בַּחֲרָה יִפֶּה! אִם אַתֶּם רוֹצִים עֲזָרָה - עֲלִיכֶם רִקָּה
 לְדַבֵּר, וְאֲנִי מוֹכֵן לְעֲזוֹר.
 מְשׁוֹבֵעַ!
 קִיטוּס: אֵל אֱלוֹקִי... זֹאת הִיא! גְּבוּרַת מְתוֹקָה... בַּחֲרָה יִפֶּה... אָנָּה
 אֲמַרִי לִי אֶת שְׁמֶךָ.
 אֵלְדוֹנָה: אֵלְדוֹנָה.
 קִיטוּס: גְּבִירַתִי צוֹחֶקֶת.
 אֵלְדוֹנָה: אֵלְדוֹנָה.
 קִיטוּס: שֵׁם שֶׁל נְעֻרַת מְטֵבַח אוֹ אוֹלֵי שֵׁל מְטֵרַחַת.
 אֵלְדוֹנָה: אֲמַרְוִי לָךְ אֶת שְׁמִי! עֲכָשִׁיר הַסְּתֵלֵק מִכָּאן!

שִׁיר- "דוֹלְצִינָאָה"

פּוֹנְדֵקֵאִי: (נִכְנָס לְקִיטוּס). בּוֹא אִתִּי אָדוֹן אָבִיר! אֲרָאָה לָךְ אֶת הַדָּרָר לְחֵדְרֶךָ.
 מְרִיָּה: (לְדוֹלְצִינָאָה). אִי, דוֹלְצִינָאָה (הַדּוֹכֵס בְּמִרְכָּז הַבָּמָה מְטַתִּיק אֶת הַחֲחֹרִיט).
 הַדּוֹכֵס: מוֹטֵל! מוֹטֵל! לֹא אֵיכְפַת לָךְ- הַאִישׁ הַזֶּה בִּקְטֵלְהֵגוֹ עַל עֲצָמוֹ.
 סֵרְבֵנְט: זֶה הִיא הַחֲגִנָּה עָלַי.
 הַדּוֹכֵס: הַמְזוּרָה בִּירוֹר שְׁמַעוּנִי בְּחַיִּי.

בבקשה, חנה לי להמליך.
המטה בהגנה שלך.

סרבנטס:

המוטל:

(סרבנטס בוחר אנשים ומסדר את התמונה)

סרבנטס:

(לעצמו). תתארה לעצמכם עכשיו את המשפחה של דון קישוט, הם לא בני מלך אלא אנשים פשוטים. תחשבו על השוק שקיבלה המשפחה הזו כאשר ראש המשפחה אלונזו קיז'נה רואה את עצמו כאביר. הנה פת הדוד שלו, אנטוניו, והנה המטרת של ביתו. הן דואגות לו וממקרות לפנסיה. האם אפשר לסדר פנסיה? במצב נורא זה בטח לא ידעו מה לעשות, הן באו לאב הפנסיה-לכוזר.

שיר - "תמיד חולבת עלינו"

ועכשיו מופיע אדם חכם מאד - הארוס של אנטוניו, דר' סנסון קרסקו. הוא סיים את האוניברסיטה בסלמנקה. ועכשיו הם שוכחים מהבית של דון-קישוט.

אנטוניו:

עלינו לעשות משהו בטביל סניור קיז'נה.
אני דואג יותר לנה.

קרסקו:

למה אתה מתכוון לנו?

אנטוניו:

לחוננה שלנו יקירתתי. זו בושח גדולה פטיט מטובע במשפחה.
בעיני אחרים...

קרסקו:

או, בבקשה, דוקטור.

כומר:

אינני רוצה שיהיה לי מטובע בתור דוד!

קרסקו:

סנסון - אתה יכול לעזור לנו.

אנטוניו:

נכון דוקטור, זה אתגר גדול.

כומר:

אתגר?

קרסקו:

אני חושב איה להכריא את האדם הזה מהטובעונו שלו, להחזיר אותו מדרך ולטכנע אותו לשוב הביתה.

כומר:

המממ... זה באמת קשה לעשות.

קרסקו:

בלתי אפשרי.

כומר:

הוא לא יכול להיות רחוק מפה.

קרסקו:

לא יותר רחוק מנטיעה של יום אחד.

כומר:

גלך כומר. אני גוצא לדרך אחריו.

קרסקו:

הבה נחזור פעת למטבח של הפונדק. מטבח גבירותי, בבקשה.

סרבנטס:

תודה רבה. עכשיו פידוע לפגלם, חטוב שלכל אביר תהיה גברת-

כי אביר ללא גברת הוא כמו גוף בלי נשמה. למי הוא יקדיש את

את כל פיגועיך? איזו דמות מחזקת את רוחו כאשר הוא נלחם
במפלצות ובענקים? דון גישוט, אחר שמצא את הגברת שלו,
שלח את משרתו הנאמן אליה עם איגרת.

אלדונזה:

איגרת? מה זו איגרת?

סנשו:

זה מין מכתב. הוא הזהיר אותי לתת אותה רק לידך.

אלדונזה:

הבה נראה את זה (פוחחח או האיגרת המגנולגלת) אני לא יודעת לקרוא.

סנשו:

גם אני לא יודע. אבל אדוני חשב על כך והוא הקריא את האיגרת בפני

כדי שאלמד אותה בעל-פה.

אלדונזה:

מה כתוב באיגרת?

סנשו:

"גברת נאה ונכבדה מאד" -

אלדונזה:

הו.

סנשו:

"לבו של עבדך האביר אוהב אותך"

אלדונזה:

הא,

"או, הקפפה בציפות, הטהורה בטהורות, דולצינאה טאין דומה לה-"

סנשו:

זה טיב. טמי הוא אלדונזה.

אלדונזה:

אינני יודע, אך אני יכול לספר לך מנסיוני שלאבירים יש

סנשו:

שפה משלהם לכל דבר, ומוטב לא לשאול שאלות כי זה רק יביא

עליו צרות.

"ותשלחי לי סמל שלך שאוכל לטאת עמי למלחמה כדגל"

אלדונזה:

איזה סוג של סמל?

סנשו:

הוא אומר שבדרך-כלל זה צעיף של משי.

אלדונזה:

האדון שלך מטובע!

סנשו:

או, לא.

אלדונזה: או- פן, גם אתה מטובע (הפסקה) פן, למה אתה מחכה?

סנשו:

(בסבלנות) לסמל.

אלדונזה:

אתן לו סמל-הנה! (מושיטה לו מגבת פליים מלוכלכת)

סנשו:

אבל גבירתי-

דולצינאה:

אל תקרא לי גבירתי- אחרת אטבור לך את הראש כמו בנצה.

חפה רגע, בוא הנה, טוב, טוב! ספר לי - מדוע אתה הולך אחריו?

סנשו:

טוב, זה קל להטביר. אני, אני...

אלדונזה:

למה?

סנשו:

אני אספר לך. זה בגלל... בגלל...

טיר- "אותו אהבתי"

אלדונזה:

זה לא הגיוני!

סנשו: זֶה מְשׁוּם שָׂאת לֹא מְשַׁרְת.

אלדונזה: בְּסֹדֵר, אַתָּה מְשַׁרְת. אֵיךְ מְשַׁרְת מְשַׁרְת?

סנשו: טוֹב, אֲנִי רוֹכֵב אַחֲרָיו... וְהוּא נֹלֶחֶם. אִזְ אֲנִי מְרִיט אוֹתוֹ מֵהָאֲדָמָה.

אלדונזה: תָּבֵל מָה אַתָּה מְקַבֵּל מְכַל זֶה?

סנשו: מָה אֲנִי מְקַבֵּל? הֲרַבָּה כָּבֵד קִבְּלָתִי...

אלדונזה: לֹא קִבְּלָת כָּלוּם! אִזְ לָמָּה אַתָּה עוֹשֶׂה אֵת זֶה?

טִיר - (המטן) ׀ אוֹתוֹ אֶהְבֵּתִי

כומר: אֲנִי מוֹדָה שְׁלֹא אֲדַע מָה לוֹמַר לוֹ.

קרטקו: הַטָּאִיר לִי אֵת זֶה.

כומר: יִתְכַן שְׁאֵפִילֵה לֹא יִכִּיר אוֹתוֹנֵה.

קרטקו: אֲנִי מוֹכֵן לְפָר. בְּמִקְרָה שְׁלֹא יוֹכֵל לְהַפִּיר אוֹתוֹנֵה....

קישוט: מִי זֶה שְׁצָרִיךְ עֲזָרָה מְדוּן - קִישוּט דֵּה לְמִנְטָה? חֲבָרִיט שְׁלוֹ?

קרטקו: אַתָּה מְכִיר אוֹתוֹנֵה?

קישוט: הָאֵט אָדָם אֵת חֲבָרָיו לֹא יִדְעֵ, דֵּר קִרטקו? (בְּחוּם, לוֹקַח יְדִיו) -

פְּדוּתָה פְּרִז

כומר: (בְּהַקְלָה) אַה, סְנִיור קִיז'נֵה -

קישוט: אֲנִי מְעִדִּיף שְׁתִּקְרָא לִי בְּשֵׁם הַנְּכֹון. אֲנִי דוֹן - קִישוּט הָאָפִיר מֵלֵה - מְנִשָּׁה.

קרטקו: סְנִיור קִיז'נֵה.

קישוט: דוֹן קִישוּט.

קרטקו: אִין אָפִירִיט כָּבֵד שְׁלוֹט מְאוֹת טְנָה.

קישוט: (לְכוּמֵר בְּרַחֲמֵיט) פֵּה מְלִנְדֵּד וְיִכְלֵל זֹאת טְפֵט.

קרטקו: אֵלֶה עוֹבְדוֹת.

קישוט: עוֹבְדוֹת הֵן הָאוֹיְבִיט שֶׁל הָאֲמֵת.

סנשו: (נִכְבָּס) כְּבוֹדְךָ -

קישוט: פִּן? הָאֵט הִיא קִבְּלָה אֵת פְּנִיךָ? (סְנִיור מְנִיעַ פְּרִאטוֹ)

קישוט: הַסְמֵל, הֵיכֵן הַסְמֵל? (סְנִיור נִנְטֵן לְקִישוּט אֵת מְגִבַת הַפְּלִיט). (מְסִתוֹבֵב)

קרטקו: סְלַחֵה לִי, אֲנִי מֵאֵד מְתַרְגֵּם. (אֵל הַכוּמֵר וְקִרטקו) זֶה מֵהַגְּבֵרַת שְׁלוֹ.

קישוט: אוֹ, יֵשׁ אִשָּׁה...

קישוט: גְּבֵרַת? (בְּרַבּוֹת) הַגְּבֵרַת דוֹלְצִינָאָה. הֵכִי יִפֵּה וְשִׁחַטָּה בְּכֵל הוֹעוֹלֵט.

כומר: (בְּחִינֵךְ עֲצוּב) לְכֵל אֶחָד דוֹלְצִינָאָה שְׁלוֹ. (נִשְׁמָע "טִיר הַסְפָּר". מְתַקְרֵב לְפִתַח

קישוט: (טוֹמַע וּמְסִתוֹבֵב) מִיטָהוּ בָּא...!

קישוט: (טְפֵר נִכְבָּס עִם הַצִּיּוֹד שְׁלוֹ. עַל רִאשׁוֹ הוּא חוֹבֵשׁ קַעֲרַת גִּילְנֵחַ, קִישוּט

מְחַנְפֵּל עֲלָיו מֵאֲחוֹר עִם חֲרִבוֹ. הַסְפָּר מְסִתוֹבֵב, נִבְהַל).

- קטטו: קטטל אט לא תתן לי את קטטת הזקב הזו.
 ספר: קטטת זקב? מה? איפה? (מוריד את הקערה ובודק אותה). זו סתם קערת גילוח!
 קטטו: (גלעג) קערת גילוח.
 סנשו: (בודק אותה) אני מבקש לומר, אדוני, שזה באמת נראת כמו קערת גילוח.
 ספר: בודאי! אתה רואה, אני ספר. ספר? אני עובר מפסד לכפר ואני לובט או זה להגבה מפני השמש, וזו הסיבה שאתה חושב--
 קטטו: שמש! (אל הכומר ורסקו) היודעים אתם מה זה באמת? קטטת הזקב של ממברינו! פאטור לובט אותה אדם עם לב נכבד, לנצח בכל דבר! (לספר). היכן גנבת אותה?
 ספר: לא גנבתי את זה!
 קטטו: תן לי אותה.
 ספר: אבל זה עלה לי שני שקלים.
 קטטו: תן לי אותה או שאני--! (סנשו תופס את הקערה)
 סנשו: (בסיפוק) זה באמת טוה שני שקלים.
 קטטו: ספט! פניו אורו, זורק את פובעו היטו, מתזיק את הקערה בהנאה, טר"קטטת הזקב שממברינו". (פולם עוזבים לאט).
 פונדקאי: (מוצא את קטטו לבדו) חבריך עזבה?
 קטטו: לכו אבקש ממה טובה.
 פונדקאי: הפלו! אם זה אפשרי.
 קטטו: הלילה אני אחפונז לסקס ועם זריחת השמש תקדיט אותי כאביר.
 פונדקאי: יופי. בבקר תוקדט כאביר.
 קטטו: אני מודה לך.
 פונדקאי: בעת, התאכל ארנחת ערב?
 קטטו: ארנחת? לא אדוני, בלילה זה עלי לצום כדי לעורר את רוחי.
 (טניקט יוצאים. אור על הפומר ועל קרסקו)
 כומר: הנה המטונגע החכם ביותר, או החכם המטונגע ביותר בעולם.
 קרסקו: הוא מטונגע.
 שיר (כומר) "לכל אחד הדולצינאה שלו"
 קטטו: אלהים-- זו אריכה להיות דרך החיים שלי-- לעטות צדק. לעזור לכל אחד טצריך עזרה, לעטות מה טצריך לתקנו העולם, ולעטות דברים טובים בטביל גבירתי היפה-דולצינאה.
 אלדונזה: למח אתה קורא לי כך?
 קטטו: (פוחח עיניו). גבירתי!
 אלדונזה: אוי, קים מטם. קים! (הוא קם). למח אתה קורא לי בטם זה?
 קטטו: כי זה הוא שמך.

- אלדונזה: שמי אלדונזה!
- קישוט: (מגיע ראשו בכבוד). אני מכיר אותך גבירתי.
- אלדונזה: שמי אלדונזה ואני חושבת שאני לא מכיר אותי.
- קישוט: כל שמי הפרתי אותך, את הנשמה הטובה שלך.
- אלדונזה: מה אתה רוצה ממני?
- קישוט: שום דבר.
- אלדונזה: שקרו!
- קי שוט: אני מבקש מגבירתי...
- אלדונזה: עכשו, אנחנו מגיעים לזה.
- קישוט: ...כדי שאוכל להקדיש לך כל ניצחון ולקרוא לך דולצינאה ואם לבסוף אתו את חיי זה יהיה בשמה המקודש של דולצינאה.
- אלדונזה: עלי ללכת... הפומר מחכה... מדוע אתה עושה דברים כאלה?
- קישוט: איזה דברים, גבירתי?
- אלדונזה: הדברים... המטובעים האלה שאני עושה!
- קישוט: אנכי מקנה להוסיף מעט טוב לעולם.
- אלדונזה: העולם הוא ערמת זבל.
- קישוט: גבירתי יודעת אחרת בלבד.
- אלדונזה: מה שבלב שלי יביא אותי בדרך לגיהנום, ואני סגור דון קישוט-
- קישוט: אתה תקבל מכות נוראות כאלה!
- אלדונזה: זה לא חשוב אם אני מנצח או מפסיד.
- קישוט: מה פן חשוב?
- קישוט: רק שאני אחרי גורלי.
- אלדונזה: (יורקת). זה בטביל גורלך (מסחובבת והולכת, עוצרת, מוסיקה, חוזרת לאט). מה פרוט-גורל?
- קישוט: טר: "חלומות אבנדיט".
- אלדונזה: פעם- רק פעם אחת- האם תביט עלי כמו שאני באמת?
- קישוט: (מביט לחור עיניה) אני רואה יופי. טוהר. אני רואה אשה שכל גבר נושא בלבו. דולצינאה (פדרו נכנס).
- פדרו: נותנת לי לחכות, מה?
- אלדונזה: לא- לא התפונתי-
- פדרו: גבירתי היפה (נותן לה טטירה חזקה והיא בופלת לרצפה).
- קישוט: האם תכה אשה?
- פדרו: זוז או שאני אשבור את ראשך הריק!
- קישוט: עכשו אני אעניש אותך.
- קישוט: נצחון
- סנשו: נצחון!

אלדונזה: נצחון!
 פונדקאי: (הפונדקאי מתעורר משינה, ממחר עם פיג'מה וכובע שינה).
 אלדונזה: מה זה? כל הרעט- או! או! איזה דבר איום...?
 קישוט: איזה דבר נהדר!
 סטרו: אדון קסטלבו- ברצוני להודיע לך- שהצדק ניצח.
 קישוט: (ממחר אליו). אדוני, האם אתה בסדר?
 אלדונזה: רק מעט חלש.
 סטרו: דון קישוט! (רצה לעזור לו... מריה נכנסת בפתוחת לילה).
 קישוט: הוא מתעורר!
 אלדונזה: דולצינאה.
 פונדקאי: אל תוזז.
 פונדקאי: (לקישוט). אדון, אני אדם טקט ואוהב שלום. בבקשה, אדון
 אביר, אינני רוצה להיות לא מכניס אורחים- אך עלי לבקש
 ממך לעזוב כמה שיותר מהר.
 קישוט: (בכבוד). אני מצטער ואעזוב עם אור הבוקר, אך ראשית כל,
 אדוני, עלי להזכיר לך את הבטחתך.
 פונדקאי: הבטחה?
 קישוט: בקשתי ממך להקדיש אותי כאביר.
 פונדקאי: (נוזר) או-ו. בודאי. הוא נגמור עם זה.
 אלדונזה: הוהר בעת!
 קישוט: זה רגע וצ'יני בקרצ'רה שלי... (סנשו נותן את החרב לפונדקאי).
 פונדקאי: האם אתה מוכן?
 קישוט: מוכן.
 פונדקאי: טוב מאד. פרע ברוך (מתחילה מוסיקה בזמן שסנשו ואלדונזה משני
 צדדיו עוזרים לדון קישוט. הוא מכריז)
 דון קישוט דה לה מנשה!
 הנני מקדיש אותך כאביר.
 (נוגע בחרב בשתי כתפיו, נותן את החרב לסנשו ומתחיל לצאת)
 קישוט: (המוסיקה ממשיכה). אדוני!
 פונדקאי: לא עשיתי את זה נכון!
 קישוט: אם אדוני יזכיר כמה מהדבריה שעשיתי בטביל לזכות בכבוד זה...
 פונדקאי: או... בודאי (לוקח את החרב מסנשו... מכריז)

שיר: "אביר דמות היגון"

קישוט: בעת ברגע הנצחון, אני מאשר את האבירנות שלי ואת שבועתי לכל חיי.

זאת אני בשבע. שר:

"לחלום חלומות אבודים

ללחום קרב אבוד שנגמר

לרוע למקום שממנו

האיש האביר לא חזר"

(ברקע בשמע "שיר האינקוויזיציה". התמונה מתחלפת לאט לבית הסהר).

הרעט הזה? סרבנטס:

אנטי האינקוויזיציה. המוטל:

מה פרהט הדבר? סרבנטס:

הם באים לקחת מיטהוא. אסיר:

הם למטכו אותו החוצה- וליטאלו אותו את הטאלה. אסיר:

אחר-כך הוא עולה פאט. אסיר:

הם באים בטבילי? סרבנטס:

יתכן מאד. מה, סרבנטס? לא מפחד? איפה האומץ שלך? האם גם הדוכס:

זה בדימיונך? אין דרך לברוח סרבנטס. זה קורה באמת לא לאיש

הגבור מלה מנעה- אלא לך. מהר סרבנטס, קרא לו. תן לו להגן

עליך. תן לו להציל אותך, אם הוא יכול. (אנטי האינקוויזיציה

נכנסיט, סרבנטס רועד מפחד, הם לוקחים אסיר ויוצאים. אסיר

מביא יין לטרבנטס).

יותר טוב? המוטל:

תודה לך... סרבנטס:

טוב, תכה נמשך בהגנה שלך. המוטל:

המקום הזה- לה מנעה- איך הוא? הדוכס:

מדבר. אסיר:

ארץ שממה. המוטל:

מקום שמגדלים בו כנראה, משוגעים. הדוכס:

אני הייתי אומר... אנשים בעלי דימיון. סרבנטס:

זה כמעט אותו דבר, מדוע אתם המטוררים מתעניינים במשוגעים? הדוכס:

אדם חייב להתרגל לחיים כמו שהם. הדוכס:

יש הרבה דברים לא טובים בחיים, קל מאד לאיש להיות עצוב, סרבנטס:

להיות ציני, אנלי זה שגועון לחפול הטוב והיפה בעולם, ואנלי

זה שגועון לא לחפול את הטוב והיפה בעולם.

(צורחת), אל חפח את השעריה! אל תתן לו להכנס! מריה:

(הפונדקאי פותח את השער, קילוט וסבלו נכנסיים, מחזיקים אחד בשני

מריה צורחת ובורחת)

לא טוב פעם. המקום הזה סגור. הארמון סגור. פונדקאי:

- המוטל: מפקד, מתי?
מפקד: עוד מעט (יוצא)
המוטל: (לטרבנטס). אבל עדיין לא טוב. יש לך זמן לגמור את הטיפור?
טרבנטס: אבל גמרתי את הטיפור.
המוטל: מה?
טרבנטס: לפחות עד כמה שאני יודע.
המוטל: אני חושב שהסוף הזה מוצא חן בעיני. אני לא חושב שזה מוצא חן בעיני האסירים.
הדוכס: בסדר. הוא לא הצליח
המוטל: מיגואל דה טרבנטס. פסק הדין של בית משפט זה-
טרבנטס: חכה!
המוטל: למה?
טרבנטס: האם אוכל לקבל עוד מעט זמן?
המוטל: או, אני אתן לך. אבל האקטיוזיציה...?
טרבנטס: רק כמה רגעים! חן לי לסדר מקום...
(מסדר את הבמה כמו חדר שינה בביתו של אלונסו קיז'נה)
אנטוניה: (רצה אל קילוט) דוד!
קיטוט: אנטוניה... בקר טוב, אבי... או האם זה ערב?
כומר: אלונסו...
קרטקו: מה שלומך, אדוני?
קיטוט: לא טוב ידיד.
קרטקו: האם תוכל לומר את שמך?
קיטוט: האם לא יודע אדם את שמו?
קרטקו: את תאמר אותו...?
קיטוט: אלונסו קיז'נה. אבי...
כומר: כאן לידך.
קיטוט: הייתי רוצה לעלות צוואה.
כומר: בנדיא.
אנטוניה: לא דוד, אתה תהיה בריא.
קיטוט: (מחזיר) מדוע שאדם יבריא כאשר הוא כמעט מת?
שמעו ידידי, כאשר הייתי חולה חלמתי חלומות מוזרים... או,
חלומות כאלה, זה נראה שהייתי... לא אני לא אספר לכה שהרי
תחטבו למשובע.
קיטוט: (הכומר נכנס). אבי?
כומר: דבר ידיד ואני אכתוב.
קיטוט: אני אלונסו קיז'נה. המות כבר עט רגל אחת עלי. (בשמעת דפיקה

מה, אדוני! אתה תמנע מאתנו את זכות המקלט?
 (נבהל מהפצעים שלה ובגדיה הקרועים) אלדונה! מה קרה?
 גבירתי-

קישוט:
 פונדקאי:
 קישוט:

אינני גבירתי! אינני שוט גברת בכלל.
 שרה: "אלדונה"

אלדונה:
 קישוט:

מעתה ועד עולם - את גבירתי, דולצינאה!
 נ-ו-ו-ו- (נופלת). קישוט בא לעזרה/לה, אבל פתאם נשמע קול חצוצרות.
 רץ לראות וחוזר).

קישוט:
 אלדונה:

סנשו: (בפחד רב). אדון...!

(המוסיקה נמשכת בזמן שנכנס "אביר המראות")

האם יש כאן אחד הקורא עצמו דון קישוט דה לה מנשה?
 אם ישנו והוא אינו מפחד להביט עלי - הבה ילך קדימה!
 אני דון קישוט, אביר דמות היגון.

קישוט:

אביר המראות: (בלעג). אתה קראת לי דון קישוט. אתה קללת אותי?
 דון קישוט: הנה לרגליך דגל הקרב!

דון קישוט:

אדון - לא! (רץ לקחת את המגן, אך האביר תופס אותו בחרבו).
 (מוציא את חרבו) הגן על עצמך!

סנשו:
 קישוט:

אביר המראות: עזור! שאלת לשמי, דון קישוט. עכשיו אומר לך, אני נקרא
 אביר המראות. הסתכל, דון קישוט, הסתכל בדאי המציאות וראה את
 הדברים כמו שהם באמת. הבט, מה אתה רואה, דון קישוט?
 אביר אמיץ? שוט דבר חוץ מטפס זקן, הבט! האם אתה רואה אותו?
 מטובע, לבוש כמו מסיבת-תלבושות. הסתכל, דון קישוט,
 תראה אותו כמו שהוא באמת, תראה דון קישוט, תראה, הסתכל
 בדאי ואז תראה פי מסיבת התלבושות נגמרה. הודה! הגברת
 היא זונה ועולמן הוא חלום.

אביר המראות:
 קישוט:

אני דון קישוט מלה מנשה... וגבירתי היא גברת דולצינאה.
 אני דון קישוט אביר... וגבירתי...גבירתי(מוכה, בוכה, הוא
 נופל על הרצפה).

קישוט:
 האביר:

זה נגמר!
 אדוני, זה דוקטור קרסקו! זה רק טנטון קרסקו!

האביר:
 סנשו:

טלח לי סניור קיז'נה. זו הייתה הדרך היחידה.
 (חזרה לתמונה על בית הסוהר)

קרסקו:

מפקד: (צועק) סרבנט, סרבנט! התכונן לפסק-הדין!
 על ידי מי?

מפקד:
 סרבנט:

מפקד: שופטי האינקוויזיציה.

בזמן שהכומר כותב)

(לסוכנת הבית שהולכת לראות) אל תחני לאף אחד להכניס.

אנטוניה:

קיסוט:

...בזה אני נותן את הרכוש שלי לאנטוניה קיז'נה... (ברקע נשמע

ויכוח) חוץ מכמה דברים איטליים ואלו הם - (סוכנת הבית נכנסת,

נדחפת על ידי אלדוזה. כנולט מדברים ביחד)

סוכנת הבית:

(בפחד) אינך יכולה! אנטוניה, מה זה? אמרתי-אינך יכולה-סנטון!

זוהי זקנה!

אלדוזה:

ניסיתי לעצור אותה. היא איימה לי-

קרסקו:

להוציא את עיניך.

אלדוזה:

לכי מכאן!

קרסקו:

את תיגע בי טנית, בטט אלוקים...

אלדוזה:

לכי מכאן!

קרסקו:

לא לפני שאראה אותה.

אלדוזה:

אני מזהיר אותך- לכי בטקס או שאני...

קרסקו:

עוזב אותה.

קיסוט:

סניור קיז'נה...

קרסקו:

בביתי יש דרך-ארץ. התקרבי נערה עכשיו. מה רצונך?

קיסוט:

אינך מפיר אותי?

אלדוזה:

האם עלי להפירך?

קיסוט:

אני אלדוזה.

אלדוזה:

מצטער. אינני זוכר אף אחת בטט זה.

קיסוט:

(מביטה על סנטו, מצביעה). הוא מכיר! (סנטו זז, אבל קרסקו עוזר

אלדוזה:

אותו). בבקשה, אדוני.

מדוע את אומרת "אדוני". אינני אדון.

קיסוט:

אחה אדוני, דון קיסוט!

אלדוזה:

דון קיסוט. (משפטף את מצחו). עליך לסלוח לי הייתי חולה...

קיסוט:

יתכן שהכרתי אותך פעם, אבל אינני זוכר. (אלדוזה נבהלת.

קיסוט:

קרסקו לוקח אותה ביד).

קיסוט:

בדרך זו... (אלדוזה מושכת ידה וחוזרת מהר, כורעת ליד המטה).

קרסקו:

בבקשה, נסה להזכרו!

אלדוזה:

האם זה חשוב?

קיסוט:

כן. פעם דברת אלי ותכל היה טובה.

אלדוזה:

אני... דברתי אליך?

קיסוט:

והבטח אלי! וקראת לי בטט אחר!

אלדוזה:

טרה- "דולצינאה"

קרקסו:

אני חושב שעלי-

קישוט:

עזוב אותה, אנלי זה לא היה חלום...

אלדונזה:

דברת על חלום ועל גורל.

קישוט:

גורל?

אלדונזה:

כן. שאתה מוכרח להלחם ולא חשב אם תנצח או תפסיד.

קי שוט:

המילים. תאמרי לי את המילים!

שרה: "חלומות אבודים"

אלדונזה:

תודה לך אדוני!

קישוט:

אבל זה לא נאה גבירתי. על ברכיך? אלי?

אלדונזה:

אדוני, אתה לא בריא!!

קישוט:

לא בריא? מה היא מחלת הגנף לאביר? מה חטובים הפצעים? הן

כל פעם שיפול אביר הוא יקום שנית - ואבוי לרשעים! סנשו!

סנשו:

כן אדוני!

קישוט:

את חרבי, ידידי הוטיק.

שיר: "האיט מלה מנשה"

אלדונזה וסנשו, קישוט, אלדונזה וסנשו.

אלדונזה:

אדוני!

סנשו:

אדון

אנטוניה:

דוד (קרקסו דוחף את אלדונזה הצידה. פורע ליד דון קישוט ומקטיב

ללבו. פדרו כורע ומתפלל בלטינית).

סנשו:

הוא מת, אדוני מת.

אלדונזה:

(בטקט). אדם מת. הוא נראה אדם טוב, אך אני לא הכרתי אותו.

סנשו:

אבל-

אלדונזה:

דון קישוט לא מת. תאמין סנשו, תאמין.

סנשו:

אלדונזה...?

אלדונזה:

טמי דולצינאה.

(תמונה מתחלפת לבית סוהר).

מפקד:

(פוחח מגילה). בריחה המוסד הקדוש של האינקוויזיציה בגלל

חטאים נגד הכנסייה הקתולית של הוד מעלתו המלך, האיט הזה חייב

לענות לחקירה ולמסור את גופו לטיהור, אם הוא מצוה כך.

דון מיגואל דה סרבנטס.

סרבנטס:

אני נקרא למשפט לפני בית דין שני אפילו לפני טגמרתי משפט אחד.

ובכן? מה אומר השופט?

המוטל:

(המוטל מחזיק את החבילה). אני חושב שאני יודע מה בפנים. טיפנר

חיוו של האביר המטוגע שלך. אם תדבר בבית המשפט כל - כך טוב כמו

טְדַבֶּרֶתָּ כָּאוֹ, אֲוִלִי לֹא תִטְרֹף.
טַרְבֻנְטָס: אִין לִי כָּל כְּוֹנָה לְהִטְרֹף. (לְמַטְרֹחוֹ) וַיִּבְכוּ חֵבֶר וְתִיקָ? הַגִּלְגָּל?
(שֵׁט יָדוֹ עַל כַּחֲפוֹ)! אֲוִמְץ!
הַמוֹטֵל: טַרְבֻנְטָס: אֲנִי חוֹטֵב לְדוֹן קִיטוֹס הוּא אָח לְדוֹן מִיגֶנְאֵל.
טַרְבֻנְטָס: (מְחִיךְ). יַעֲזוֹר לְנֶה הָאֵל- שְׁנֵינֵנו אֲנֵשִׁים מְלֵה מְנֵטָה.

שִׁיר: "חִלּוּמוֹת אֲבֹדִים"- כָּל הַשְּׁתַקְנִים

סוף!!!

